

JO NESBO

Norveççeden çeviren: Ebru Tüzel

—
Polisiye
Gerilim
—

KISKANÇ ADAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)

Kardan Adam (#7)
Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)
Bıçak (#12)

Diğer kitaplar

Macbeth
Oğul
Krallık

KISKANÇ ADAM

ve diğer öyküler

Orijinal adı: Sjalusimannen og andre fortellinger

© 2021, Jo Nesbo

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

Norveççe aslından çeviren: Ebru Tüzel

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

NORLA Bu çeviri NORLA'nın mali desteğiyle yapılmıştır.

1. baskı / Ağustos 2024 / ISBN 978-625-6666-84-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kıskanç Adam
ve diğer öyküler

Jo Nesbo

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ebru Tüzel

 Doğan
Kitap

İçindekiler

Londra.....	9
Kıskanç Adam.....	31
Sıra.....	127
Çöp.....	135
İtiraf.....	157
Odd.....	169
Küpe.....	203

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Ah Efendim, sakının kıskançlıktan!
Kıskançlık, etiyle beslendiği avla oynayan
Yeşil gözlü bir canavardır.”

William Shakespeare, Othello
(Çev: Özdemir Nutku, Remzi Kitabevi, 1994)

Londra

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Uçmaktan korkmam. Uçak yolculuğu yapan bir yolcunun kaza sonucu ölme ihtimali on bir milyonda bir. Demem o ki, uçarken koltuğunda kalp krizi geçirip ölme ihtimalin sekiz kat daha fazla.

Yanımda pencere kenarında oturduğu yerde hıçkırıklarıyla sarsılan kadına eğilip yatıştırıcı bir ses tonuyla bu istatistiki bilgileri vermeden önce uçağın havalanıp burnunu düzeltmesini beklemiştim.

“Elbette insan korkunca istatistiklerin pek faydası yok” diye ekledim. “Nasıl hissettiğinizi anladığım için bunları söylüyorum.”

Şu ana dek hiç istifini bozmadan pencereden dışarıyı seyreden sen, yavaşça bana doğru döndün ve yüzüme baktın – yanındaki koltukta birisinin oturduğunu daha yeni fark etmiş gibi. Business’ın bütün olayı koltukların arasındaki fazla mesafe sayesinde, biraz odaklanırsan yalnız olduğuna kendini inandırmanı sağlamasıdır. Business yolcuları arasında varılan ortak anlayış gereği bu aldanmayı kısa selamlaşmalar ve gerçekten mecburiyet getiren durumlar dışında (“Güneşliği kapatsam bir mahzuru olur mu”) kimse bozamaz. Business sınıfındaki ayak mesafesinin daha geniş olması sayesinde tuvalete giderken ya da bagaj kompartımanından eşya almak istediğinizde koordineli bir efor sarf etmeye gerek kalmadan birbirinizi yarım gün dahi süren yolculuklarda kolaylıkla yok var sayabilirsiniz.

Yüzündeki şaşırmış ifadeden business sınıfında geçerli ilk kuralı ihlal ettiğimi anlamıştım. Birbirine tam uymasa da giyen kişi-

nin kimliğinden izler taşıdığını gösteren giyimindeki çabası sıkılık bana ekonomi sınıfında seyahat etmeyi epeydir bıraktığını anlatmıştı. Ama buna rağmen ağlıyordun, o halde görünmez duvarı yıkan ilk sen olmamış mıydın? Gerçi yüzünü benden öteye çevirerek ağlamış, bunu diğer yolcularla paylaşmak istememiştin.

Yani, teselli niyetine bir iki kelam etmemek de soğukluğun sınırlarında bir davranış olacağı için yaşadığım ikilemi anlayacağımı umarım.

Yüzün solgundu ve üstünde gözyaşlarının bıraktığı izler kalmıştı, buna rağmen bir elfinki gibi güzeldi. Yoksa tam da bu gözyaşlarının bıraktığı izler ve solgun ifade mi seni güzelleştirmişti? Kırılganlığa, savunmasızlığa oldum olası zaafım vardır. Uçuş öncesi hostesin önümüze yerleştirdiği su bardaklarının altındaki peçeteyi uzattım.

“Teşekkür ederim” dedin, peçeteyi alırken gülümsemeyi başardın ve peçeteyi akan göz makyajının üstüne bastırdın. “Ama inanmıyorum” dedin. Sonra yüzünü yine pencereye çevirdin, gizlenmek için alnını pleksi cama dayadın ve vücudun yine hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Neye inanmıyordun? Nasıl hissettiğini bildiğime mi? Her koşulda, üstüme düşeni yerine getirmiştin ve elbette seni artık kendi haline bırakacaktım. Bir filmin yarısını seyredecek, asla bir saatten fazla uyumayı başaramasam da uyumaya çalışacaktım ki uçuş ne kadar uzun olursa olsun bir de uyumam gerekiyorsa çok nadir uyuyabilirim. Sadece altı saatliğine Londra’da kalıp yine New York’a dönecektim.

Kemerleri bağlama ikaz ışığı söndü ve bir hostes geldi, koltuklarımızın arasındaki geniş sehpa duran boş bardaklara su doldurdu. Kalkış öncesi kaptan pilot New York-Londra arası uçuşun beş saat on dakika süreceğini duyurmuştu. Aramızda bazıları koltuğunu yatırıp battaniyeyi üstüne çekmişti, diğerleri önlerinde duran ekranın aydınlatığı yüzleriyle yemek servisini bekliyorlardı. Hem ben hem de yanımda oturan kadın kalkış öncesi elinde mönüyle gelen hostese “İstemiyorum, teşekkür ederim” demiştik. Şansıma Klasikler kategorisinden *Trendeki Yabancılar* filmi bulmuştum ve kulaklığımı tam açacakken sesini duydum:

“Konu kocam.”

Rimelin akmış, gözlerinin etrafında sahne makyajı gibi teatral bir etki bırakmıştı. “Beni en yakın arkadaşımın aldatıyor.”

Hâlâ bu kişiyi en yakın arkadaşın olarak nitelendirmenin tuhaflığını fark etmiş miydin bilmiyorum ama bunu sana söylemek üstüme vazife değildi.

“Özür dilerim” dedim. “Burnumu sokmak değildi maksadım...”

“Özür dileme, insanların başkalarını önemsemesi güzel. O kadar az kişi yapıyor ki bunu. Sarsıcı ve üzücü şeylerden ödümüz kopuyor.”

“Bunda haklısın” dedim ve kulaklığımı kaldırayım mı kaldırmayayım mı bilemedim.

“Şu anda seviştiklerine bahse girerim” dedin. “Robert azgının tekiydi zaten. Melissa da öyle. Şu dakika benim ipek çarşafımda içinde sevişiyorlar kesin.”

Hemen zihnimde otuzlarında, erkeğin parayı kazandığı, senin de çarşaf takımlarını seçtiğin evli bir çift canlandı. Beyinlerimiz basmakalıp örnekler türetmekte uzmandır. Bazen yanılır. Bazen haklı çıkar.

“Korkunç bir his olmalı” dedim abartısız bir tonlamayla.

“Ölmek istiyorum” dedin. “O yüzden uçakla ilgili kısımda yanılıyorsun. Umarım düşer.”

“Ama yapmadığım daha çok şey var” deyip endişeli bir yüz ifadesi takındım.

Bir an yüzüme baktın. Belki kötü bir şakaydı, en azından zamanlaması berbattı ve konuyu göz önüne alınca biraz küstahçaydı. Sonuçta ölmek istediğini söylemiş, üstelik akla yatkın bir sebep de göstermiştin. Şaka ya uygunsuz ve zevksiz karşılanacak ya da tartışma götürmeyecek denli üzücü bu konudan zihni bir nebze uzaklaştırıp ferahlatan bir şey olarak algılanacaktı. Dramatik hikâyede yer alan komedi unsuru gibi, işe yaradığı durumlarda, en azından. Sonuçta bu komikliği yaptığıma pişman olmuşum ve sahiden de nefesimi tuttum. Sonra gülümsedin. Tıpkı bir su birikintisindeki dalgalanma gibi, oluştuğu anda kaybolmuştu, ama ben de yeniden nefes aldım.

“Panik yok” dedin sessizce. “Bir tek ben öleceğim.”

Soran gözlerle sana baktım, ama sen gözünü kaçırdın, benim yerime kabinin içine baktın.

“İkinci sırada bir bebek var şurada” dedin. “Business sınıfında bütün gece boyunca ağlayacak bir çocuk, ne düşünüyorsun?”

“Şu ebeveynler biraz düşünceli olsa ya, belki yarın doğruca işe gitmeleri gerektiğinden bir nebze uyuyabilmek için fazladan ödeme yapıp buradan bilet almış kişiler olabileceğini hesap etmiyorlar.”

“Evet. Havayolu firmaları business sınıfına bebekli yolcuları kabul ettiği sürece ebeveynlerin bundan yararlanmamasını bekleyemeyiz.”

“O halde bizi yanılttığı için havayolu firmasının ceza alması gerek.” Diğer gözünün altını dikkatle sildin, sana verdiğim peçeteyi yanında getirdiğin bir kâğıt mendille değiştirmiştin. “Business sınıfının reklamını tatlı bir uykuya dalmış yolcuların fotoğraflarıyla yapıyorlar.”

“Uzun vadede bunun acısı firmadan mutlaka çıkar, neticede elde etmediğimiz bir şey için fazladan ödeme yapmak istemiyoruz.”

“Ama bunu neden yapıyorlar?”

“Ebeveynler mi, havayolu firmaları mı?”

“Ebeveynlerin bunu paralarının utanç duygularından daha fazla olduğu için yaptığını anlıyorum. Ancak havayolu firmaları business ürünleri zedelendiğinde mutlaka para kaybediyor olmalılar.”

“Çocuk dostu olmamakla suçlandıkları takdirde de itibar kaybedecekler.”

“Çocuğun da business sınıfında mı ekonomide mi ağladığı çok umurundaydı.”

“Haklısın, küçük çocuk sahibi aile dostu demek istedim.” Gülümsedim. “Havayolu firmaları bir tür ayrımcılık yapmakla suçlanmaktan korkuyor olabilirler. Bu sorunu elbette business’da ağlayan yolcuyu ekonomi koltuğuna alıp yerine gülümseyen zarsız bir yolcuyu getirmekle çözebilirler.”

Kahkahan yumuşak ve çekiciydi ve bu sefer gözlerine de ulaşmıştı. İnsan düşünmeden edemiyordu –ve düşündüm de– senin kadar güzel bir kadını birisinin aldatmak istemesi akıl almazdı,

ama oluyordu işte: Konunun dış güzellikle ilgisi yok. İç güzellikle de ilgisi yok.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordun.

“Psikoloğum ve araştırma yapıyorum.”

“Ne araştırıyorsun?”

“İnsanları.”

“Elbette. Bulgular nedir?”

“Freud’un haklı olduğu.”

“Hangi konuda?”

“Birkaç istisna dışında insanların ciğerinin beş para etmediği konusunda.”

Güldün. “Âmin, ismin...”

“Shaun.”

“Maria. Ama gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi Shaun?”

“Birkaç istisna dışında insanların beş para etmediğini mi? Neden böyle düşünmeyeyim?”

“Davranışların insanları umursadığını kanıtlıyor ve gerçek bir mizanrop bu duygunun varlığından habersizdir.”

“Pekâlâ. Böyle bir şey hakkında neden yalan söyleyeyim?”

“Aynı sebepten, önemsedığın için. Gönlümü almaya çalışıyorsun, benim gibi uçmaktan korktuğunu iddia ederek beni rahatlatmak istiyorsun. Aldatıldığımı anlatınca dünyanın kötü insanlarla dolu bir yer olduğunu söyleyerek beni teselli etmeye çalışıyorsun.”

“Vay canına. Bir de sözüm ona psikoloğum.”

“Gördün mü, seçtiğin meslek bile seni ele veriyor. Tek yapman gereken olduğun kişi ile kendi iddianı çürüttüğünü itiraf etmek. Sen değerli bir insansın.”

“Öyle olmasını isterdim Maria ama korkarım davranışlarımın insanları önemsiyor gibi görünmesinin altında yatan neden tipik İngiliz usulü burjuva yetiştirilme tarzım ve kendimden başka kimse için pek değer teşkil etmiyorum.”

Neredeyse hiç fark edilmeyecek bir açıyla vücudunu bana doğru çevirdin. “O halde sana bu değeri veren aldığın terbiye Shaun. Ne olmuş? Sana bu değeri veren ne yaptığındır, ne düşündüğün ya da hissettiğin değil.”

“Abarttığını düşünüyorum. Yetiştirilme tarzımın bana kattığı şey, kabul gören davranışları belirleyen kuralları bozmayı sevmem, yoksa gerçek anlamda bir özveride hiç bulunmuyorum. Bulduğum ortama uyum sağlıyorum ve tatsız durumlardan kaçınıyorum.”

“Neticede psikolog olarak bir değer var.”

“Orada da bir hayal kırıklığıym, korkarım. Akıllı ya da şizofreniye çare bulacak denli çalışkan biri değilim. Uçak şimdi düşecek olsa dünyanın tek kaybı bilimsel akademik bir dergide çıkacak ve bir elin parmağını geçmeyecek sayıda psikoloğun okuyacağı, doğrulama önyargısı hakkındaki oldukça sıkıcı bir makale olurdu, hepsi bu.”

“Mahcup biri misin?”

“Evet, aynı zamanda mahcubum. Günahlarımdan biri de bu.”

Şimdi gerçekten içten güldün. “Kaybolsan seni özleyecek eşin ve çocukların da mı yok?”

“Hayır” diye kısaca yanıt verdim. Koridor kenarında oturdum için sanki Atlantik Okyanusu’nda çok enteresan bir şey dikkatimi çekmiş gibi yaparak başımı pencereye döndürüp konuşmayı sonlandıramazdım. Öndeki koltuğun cebinden uçuş dergisini almak da çok göze batardı.

“Özür dilerim” dedin kısık bir sesle.

“Önemli değil” dedim. “Öleceğim derken ne kastettin?”

Gözlerimiz buluştu ve ilk defa birbirimize gerçekten baktık. Büyük ihtimal sonradan anlam yüklemek gibi görünse de, sanırım ikimiz de bir şey görür gibi olmuştuk, bu karşılaşmanın her şeyi değiştirebileceğini çoktan tahmin etmemizi sağlayan bir şey, evet, hatta çoktan değiştirmişti bile. Belki sen de tam böyle düşünüyordun, çünkü aramızdaki sehpadan bana doğru eğildin, ama benim kaskatı kesildiğimi fark edince durdun. Parfümünün kokusu bana onu hatırlatmıştı, onun kokusuydu, o dönmüştü.

“Canımı alacağım” diye fısıldadın.

Sonra arkana yaslandın yine ve beni inceledin.

Yüzümden ne okunuyordu bilmiyorum ama yalan söylemediğini biliyordum.

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?” aklıma gelen ilk şey oldu.

“Anlatayım mı?” Anlaşılmaz, neredeyse neşeli bir gülümsemeyle sordun.

Düşündüm. Duymak istiyor muydum?

“Ayrıca, tam olarak doğru değil” dedin. “Öncelikle canımı almayacağım, bunu yaptım bile. İkincisi canımı alacak kişi ben değilim, onlar.”

“Onlar mı?”

“Evet. Bir sözleşme imzaladım...” Saatine bakıyorsun, Cartier, kesin Robert’in hediyesidir. Aldattıktan önce mi sonra mı? Sonra. Bu Melissa ilk değildi, hep aldatıyordu. “... dört saat önce.”

“Onlar derken?” diye yineledim.

“İntihar Acentesi.”

“İsviçre’deki gibi olan firmaları mı diyorsun? Hani hekim destekli intihar hizmeti verenlerden?”

“Evet, sadece bunlar biraz daha fazla destekli. Farkı da canını intihar görüntüsü vermeden almaları.”

“Aa?”

“Bana inanmıyor gibisin.”

“Ben... yok canım, sadece şaşırđım.”

“Anlıyorum. Bu aramızda kalmalı, çünkü sözleşmenin gizlilik şartı var, yani aslında bundan kimseye bahsetmemem gerekiyor. Bu da...” Gözlerine yine yaşlar dolarken gülümsüyorsun. “Katlanılmaz derecede yalnız hissettiriyor. Ve sen bir yabancısun. Ve bir psikologsun. Sizin gizlilik yükümlülüğünüz var, öyle değil mi?”

Boğazımı temizlemek için öksürdüm. “Hastalarımız söz konusu olduğunda, evet.”

“Ben de senin hastan olurum o halde. Şu anda bir konsültasyon vermek için boş zamanın olduğunu görüyorum. Ücretiniz nedir, doktor bey?”

“Korkarım böyle yapamayız Maria.”

“Elbette yapamayız, yoksa mesleğinin kurallarını çiğnemiş oluruz. Peki madem, beni sıradan vatandaş olarak dinleyemez misin?”

“Anlamalısın ki intihara meyilli bir insanın bana içini açmasını müdahale etmeden dinlemem etik olarak sorun teşkil eder.”

“Anlamıyorsun, artık müdahale için çok geç, ben çoktan öldüm.”

“Öldün mü?”

“Sözleşme iptal edilemez, üç hafta içinde öldürülmüş olacağım. O imzayı attığın andan itibaren bunun geri dönüşü olmadığını, bir panik düğmesinin bulunmadığını çünkü böyle bir şeyin sonradan yasal çok pürüz doğuracağını baştan açıklıyorlar. Bir cesedin yanında oturuyorsun Shaun.” Güldün ama bu sefer katı ve acı bir şekilde. “En azından içki arkadaşım olup beni biraz dinleyebilirsin.” Uzun ince kolunu çağrı butonuna uzattın ve ve sonar ping sesi karanlık kabinin sessizliğinde çınladı.

“Peki” dedim. “Ama sana hiçbir tavsiye vermem.”

“Olur. Ve kimseye anlatmayacağına söz vermelisin, ben öldükten sonra da.”

“Söz veriyorum. Gerçi bunun senin için nasıl bir önem taşıyabileceğini anlamıyorum.”

“Ah, taşıyor ama. Eğer sözleşmenin gizlilik şartını ihlal edersem bana yüklü bir tazminat davası açabilirler, o zaman da paramı bıraktığım organizasyonun elinde hiçbir şey kalmaz.”

“Siz nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu sessizce yanımızda beliren hostes. Üstümden uzandın ve her ikimiz için cin tonik istedin. Kazağının yakası hafifçe öne açılınca çıplak beyaz tenini gördüm ve şimdi onun kokusunu taşımadığını anladım. Senin kokun hafif tatlı, baharatlıydı, benzin gibi. Evet, benzin. Ve adını hatırlayamadığım bir ağaç türü. Neredeyse maskülen bir kokuydu.

Hostes servis lambasını kapatıp gidince ayakkabılarını çıkardın, koltuğunda yan dönüp dizlerini kedi esnekliğinde kendine çektin ve ince, naylon çoraplı ayak bileklerini uzattığında aklıma bale geldi.

“İntihar acentesinin Manhattan’da çok şık bir ofisi var” dedin. “Bir avukatlık firması, her şeyin yasal olduğunu iddia ediyorlar ve bundan şüphe duymuyorum. Örneğin zihinsel rahatsızlığı olan kişilerin canını almıyorlar, çok ayrıntılı psikiyatrik bir değerlendir-

meden geçmen gerekiyor sözleşme imzalanmadan önce. Ve mevcut bütün hayat sigortalarını iptal etmen gerekiyor ki sonradan sigorta firmaları dava açsın. Bir sürü madde var, ama içlerinde en önemlisi gizlilik maddesi. ABD’de iki yetişkin tarafın kendi iradesiyle imzaladığı bir sözleşmenin sağladığı haklar birçok ülkeye nazaran daha geniş ancak yaptıkları uygulama duyulacak olursa ve alenen açıklanırsa, gelen tepkilerin politikacıları onları durdurmak adına harekete geçirmesinden korkuyorlar. Pazarlama yapmıyorlar, müşterileri tamamen kulaktan kulağa yayılma prensibiyle bu hizmetten haberdar olmuş çok zengin kişiler.”

“Dikkat çekmek istememeleri anlaşılır, evet.”

“Müşterileri de elbette gizli kalmak istiyorlar, sonuçta intihar hâlâ utanç verici bir durum olarak algılanıyor. Kürtaj yapan klinikler yasaya aykırı bir iş yapmıyorlar ama buna rağmen giriş kapısında da yaptıkları işi duyurmuyorlar.”

“Muhakkak.”

“Ve elbette bu işletmenin ardında yatan bütün fikir gizlilik ve utanç prensibine dayanıyor. Müşteriler fiziksel ve psikolojik açıdan olabilecek en hoş ve beklenmedik şekilde yok edilmeleri için inanılmaz miktarlarda para ödemeye razılar. Ancak en önemlisi ne ailenin, ne arkadaşların ne de çevrenin hiçbir şekilde bunun bir intihar olabileceğini düşünmeyeceği şekilde bu işin gerçekleşmesi.”

“Peki bunu nasıl yapıyorlar?”

“Haliyle biz bilmiyoruz, tek bildiğimiz bunu yapmanın sayısız yöntemi olduğu ve sonraki üç hafta içinde gerçekleşeceği. Bize örnek de veremiyorlar, yoksa bilerek ya da bilmeyerek bazı durumlardan kaçınmaya çalışabiliriz ve bu da gereksiz derecede büyük bir korkuyu tetikler. Bize tek anlatılan bunun tamamen acısız gerçekleşeceği ve nasıl geldiğini asla bilemeyeceğimiz.”

“Bazı insanlar için intihar ettiklerini saklamanın neden önemli olduğunu anlayabiliyorum ama neden sen? Tam tersine bu senin için bir öç alma yolu olmaz mıydı?”

“Robert’la Melissa’dan mı yani?”

“Eğer intihar olduğu açık bir şekilde ölseydin, onlar da büyük bir utanç duymakla kalmazlar aynı zamanda suçluluk da duyar-

lardı. Robert ve Melissa büyük bir suçluluk duyarlar ama bir yandan içten içe birbirlerini de suçlardı. Bunu çoğu kez görüyoruz. Örneğin sen intihar eden çocukların ebeveynlerinin arasındaki boşanma oranını gördün mü? Ya da bu ebeveynler arasında intihar edenlerin oranını?”

Sen sadece bana baktın.

“Özür dilerim” dedim ve yüzümün hafifçe kızardığını hissettim. “Sırf benim başıma gelse böyle hissedeceğim için sana da öz almayı dayatıyorum.”

“Kendini kötü yansıttığını düşündün şimdi değil mi, Shaun?”

“Evet.”

Kısa ama net bir kahkaha attın. “Hiç dert değil çünkü elbette öç almak istiyorum. Ama sen Robert’la Melissa’yı tanımıyorsun. İntihar edip ardında Robert’ı sadakatsizlikle suçladığım bir mektup bıraksam o bunu elbette inkâr ederdi. Depresyon tedavisi gördüğümü, ki doğru ve depresyonumun en sonunda belli ki paranoaya evrildiğini anlatırdı. Melissa’yla ilişkilerinde müthiş tedbirli davrandılar. Belki de bu yüzden ilişkilerini kimse bilmiyor. Bahse girerim cenazemin üstünden altı ay geçmeden Melissa Robert’ın finans dünyasındaki çevresinden biriyle göstermelik bir ilişki yaşayacak. Zaten hepsi Melissa’nun ağzının içine düşen tipler. Erkekleri peşinden koşturmasını iyi bilir. Sonra da nihayet Robert’la bir çift olarak cemiyette boy gösterirler ve herkese benim ölümüne duydukları yasın onları yakınlaştırdığını açıklarlar.”

“Tamam, sanırım benden ziyade sen bir mizantropsun.”

“Kesin. Ve gerçekten mide bulandırıcı olan şey de Robert içten içe bu durumdan gururlanırdı.”

“Gurur mu?”

“Kadının biri sırf onu elinde tutmayı başaramadığı gerçeğiyle yaşayamadığı için. O böyle görürdü. Ve Melissa da aynı şekilde. Benim intiharım onun piyasa değerini artırır ve ikisinin mutluluğunu perçinler.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette. René Girard’ın mimetik arzu teorisini duymadın mı?”

“Hayır.”

“Girard’ın teorisine göre temel ihtiyaçlarımızı karşılamanın ötesinde ne istediğimizi bilmeyiz. Bu yüzden etrafımızı taklit eder, başkalarının değer verdiklerine değer veririz. Çevrenden sürekli Mick Jagger’ın ne kadar seksi olduğunu duyarsan aslında korkunç görüldüğünü düşünsen bile sen de sonunda onu arzulamaya başlarsın. Eğer Robert’ın piyasa değerini intiharım ile artırırsam, Melissa onu daha çok arzular ve birlikte daha da mutlu olurlar.”

“Anlıyorum. Peki bir kazada ya da doğal nedenlerle ölürsen?”

“O zaman tam tersi bir etki oluşur. Ben kaderin bir cilvesi ya da yazgım sonucu ölmüş olacağım. Robert da vefatım ve benim hakkımda farklı düşünecek. Yavaş ama emin adımlarla zihninde azize mertebesine erişeceğim. Öyle ki Melissa’nın Robert’ın sinirlerini bozacak davranışlar göstermeye başladığı gün –ki gösterecek– Robert benimle ilgili sadece iyi anları hatırlayacak ve sahip olduğumuz şeyi özleyecek. İki gün önce ona bir mektup attım ve özgürlüğüme ihtiyacım olduğu için onu terk ettiğimi yazdım.”

“Yani seni Melissa’yla aldattığını bildiğini bilmiyor anlamına mı geliyor bu?”

“Telefonunda birbirlerine gönderdikleri bütün mesajları okudum, ama şu ana dek senin dışında kimseye bundan bahsetmedim.”

“Mektubun amacı nedir peki?”

“Önce terk eden kendi olmadığı için üstünden bir yük kalkmış gibi hissedecek. Hem boşanma anlaşmasında tasarruf yapacak hem de çok kısa sürede Melissa ile beraber olmaya başlayacağı halde ‘iyi taraf’ gibi görünmüş olacak. Ancak mektubun ektiği tohumlar sonradan filiz vermeye başlayacak. Onu özgürlüğüm için terk etmiş olmam, evet. Ama ayrıca ondan daha iyi birisiyle tanışma ihtimali olduğunu bildiğim için. Evet, hatta belki de onu terk etmeden önce birisini bulduğum için. Robert bunu düşünür düşünmez...”

“... Mimetik arzu teorisi senin lehine işlemeye başlar. Bu yüzden intihar acentesine başvurdu.”

Omuz silktin. “Peki intihar eden çocukların ebeveynleri arasındaki boşanma oranı ne?”

Jo Nesbo@Thron Ullberg

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Yarasa*, *Hamamböcekleri*, *Kızılgerdan*, *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Hayalet*, *Polis*, *Susuzluk*, *Bıçak*, *Macbeth*, *Oğul* ve *Krallık* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Yunan bir polis dedektifi, özel yaşamındaki bazı tecrübeler yüzünden bir kıskançlık uzmanına dönüşmüştür. Kalimnos Adası'nda bir Alman turist kaybolduğunda adaya o gönderilir. Uzakta başka bir ülkede, bir taksi şoförü, şirket sahibine ait aracın arka koltuğunda karısının küpesini bulur. Küpenin orada ne işi vardır? Ve Londra'ya giden uçakta bir kadın, kocasının onu en yakın arkadaşıyla aldattığını öğrendiği için canına kıymak üzeredir. Yanında oturan adam kimdir?

Kıskanç Adam ve Diğer Öyküler yedi suç öyküsünden oluşuyor. Nesbo, romanlarındaki tüyler ürperten suçları, zekâyı, beklenmedik sürprizleri, ince mizahı ustalıkla öykülerine taşıyor.

Çoksatan Harry Hole serisinin yazarı Nesbo ilk öykü kitabında romanlarının ayırt edici ana unsurlarını sergiliyor: Zekice kurgulanmış olay örgülerinde, arada insani duygu parıltıları gösteren derinden arızalı karakterler, içlerindeki karanlık tarafından sürekli yok edilme tehlikesi altındalar.

Booklist

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6666-84-9

9 786256 666849

Doğan
Kitap